

I Forbindelse med de Bemærkninger, jeg her har gjort angaaende det ærede Medlems Stilling til mit Partis Bestræbelser for at støtte Tjenestemændene under deres vanskelige økonomiske Situation, vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger angaaende det Spørgsmaal, der flere Gange har været paa Tale her under denne Debat: Tjenestemændenes Ret til kollektiv Opsigelse af deres Pladser, eller for at nævne Tingene ved dens rette Navn: Tjenestemændenes Strejkeret. Dette Spørgsmaal er jo blevet særlig aktuelt og fortjener i højeste Grad Opmærksomhed fra Statsmagtens Side. Spørgsmaalet kan efter min Opfattelse ikke skydes til Side med nogle mere eller mindre intetsigende Bemærkninger fra Ministerbænken eller fra enkelte Rigsdagsmænd. Det kan ikke affærdiges med den Lethed, som det fra visse Sider synes at skulle affærdiges med, thi hverken Samfundet eller Tjenestemændene er tjente med, at der ikke skabes Klarhed overfor Spørgsmaalet. Og dette kan efter min Mening kun ske derved, at Regeringen giver saavel Rigsdagen som Tjenestemændene fuld Besked om, hvorledes den ser paa det, og lader os vide, hvad den som Regering vilde gøre, hvis den blev stillet overfor den fuldbyrdede Kendsgerning, at Tjenestemændene forlod deres Pladser. Det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) var jo den første, der fremsatte Spørgsmaalet her i Salen. Han udbad sig et Svar af den højtærede Konseilspræsident. Dette Svar blev givet i en Tale, som Konseilspræsidenten holdt i Onsdags. Men det forekommer mig rigtig nok, at dette Svar var intet Svar paa det Spørgsmaal, som det ærede Medlem fra Assens havde stillet. Den højtærede Konseilspræsident fastslog, at der ikke findes nogen Lovbestemmelse, der giver Tjenestemændene Ret til at strejke og udtalte som sin Mening, at det neppe nyttede noget at lovgive paa dette Omraade. Heri er jeg enig med den højtærede Konseilspræsident; jeg mener heller ikke, at det vilde nytte syndeligt at lovgive herom. Jeg har den Opfattelse, som er udtalt fra anden Side, at her vil Livet ganske sikkert selv bryde sig Vej og vise, hvorledes Forholdene bliver. Endvidere udtalte den højtærede Konseilspræsident sin Glæde over, at det ved hans Hjælp var lykkedes at afværge Konflikten, som han ikke vilde kalde en Strejke, fordi Tjenestemændene hele Tiden havde erklæret, at det var ingen Strejke. Dernæst omtalte den højtærede Konseilspræsident Opsigelserne med de 3 Maaneders Varsel fra 1. Oktober i Aar og meddelte, at de var depo-

nerede i ret stort Omfang. I hvor stort Omfang kunde den højtærede Konseilspræsident ikke oplyse. Jeg har, ved at indhente Oplysninger fra anden Side, faaet at vide, at de var deponerede i et endda stort Antal; for nogle af Etablernes Vedkommende helt op til nogle og 70 pCt. af de ansatte; for dem, der havde været mest reserverede, f. Eks. Postetatens Medlemmer, tror jeg, at Opsigelsernes Antal laa ved ca. 60 pCt. Men, udtalte den højtærede Konseilspræsident, hvis disse Opsigelser var blevet indgivet, vilde en hel ny Situation være indtraadt, en Situation, der kunde have haft de alvorligste Følger, men hvilke disse Følger var eller vilde blive, derom ønskede Konseilspræsidenten ikke at udtale sig. I Gaar talte den højtærede Finansminister, og jeg syntes, at han for sit Vedkommende udtalte sig i meget nøje Tilslutning til de Udtalelser, der blev fremsat af den højtærede Konseilspræsident, hvad jeg selvfølgelig særdeles godt forstaaer. Fortrykket til den Tale, den højtærede Finansminister holdt i Gaar, har jeg endnu ikke faaet, saa jeg kan ikke holde mig til de enkelte Udtalelser af Ministeren, jeg maa give det Indtryk, jeg i al Almindelighed fik af Ministerens Tale. Jeg synes, den indskrænkede sig til nogle Bemærkninger om og en Redegørelse for, hvorledes Forhandlingerne mellem Regeringen og Tjenestemændene var forløbet. Derudover indeholdt den højtærede Finansministers Tale ikke ret meget nyt, og den var efter min Opfattelse lige saalidt Svar paa det Spørgsmaal, det ærede Medlem fra Assens havde stillet, som det Svar, den højtærede Konseilspræsident gav forleden Dag.

Nu vil jeg gerne have Lov til at udtale, hvad der er min Opfattelse af Spørgsmaalet om Tjenestemændenes Ret til kollektiv Opsigelse af Pladserne. Efter min Opfattelse kan man ikke give Tjenestemændene Ret til at forlade deres Pladser, naar det sker kollektivt. Selvfølgelig er Forholdet det, at hvis enkelte Tjenestemænd søger Afsked, kan man, hvis der er Grund til det, give dem det, men i samme Øjeblik man optræder kollektivt fra Tjenestemændenes Side, indtræder der — deri giver jeg den højtærede Konseilspræsident fuldstændig Ret — en ny Situation, saa er man nemlig udenfor det, der normalt burde være Tilfældet i et parlamentarisk styret Samfund. Vi lever her i Landet under parlamentariske Forhold, og den Regering, der sidder, er eller burde være Udtryk for de Anskuelse, der raader hos Flertallet af Vælgerne, saaledes som det giver sig Udtryk gennem Valget;